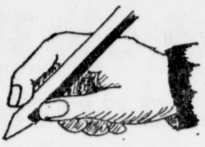


B
R
Ø
V

Eitt uppskoyti til 50 ára veitsluna hjá Fiskepigernes Fagforening.

Tá eg sá í blaðnum frá 5. februar, hvar ein Gestur skrivur um veitsluna hjá Fiskepigernes Fagforening, má eg gera eitt lítið uppskoyti. Tá eg var ein boðin gestur, skal eg fyrst siga, at tað munnu verða nógv ár síðan ein sovordin veitsla og stór, hefur verið fyrireikað, tað skulu tit fiskagengur eiga, at tað tit kunnu útrigga, kann ikki skrivast um tí tær flestu av teimum eru húsmammur, so tær arbeida ikki bara í fiskitíð, strævið man vera at taka húsarbeiði, tá ein kemur heim frá arbeiði eftir langan arbeiðsdag, men tær duga at taka alt arbeiði við góðum huga. Tað sást nú tær gjørdur til veitslu, hvussu væl heiðraðar tær eru, tí nógv var fólkið komið saman og veitslan var væleydnað í allar mátar. Har treyt einki av nokrum. Formaðurin var ikki við vegna sjúku, men sendi heilsu til veitsluna, men istaðin beyð felagsskrivarin Ásla Jespersen øllum gestunum at verða vælkomnir, og til seinast takkaði hon felagsins vegna

øllum, sum høvdu verið við at geva gávur, blómur, sangir og fjarrit, og takkaði øllum, sum vórðu komnir við. Eg takki fyrst meg sjálfan, tað var eitt sermerkt kvøld, eg vóni, eg kann verða við aftur næstu ferð. Takk fyrst.

Ein imboðin gestur.

...

Landshandil og EC

Fyri javnaðarflokkinn er tað bert gleðiligt at sigga, at aðrir finna fram fyrrverandi feld javnaðaruppskot og gera tey til síni. Eitt av hesum uppskotum er málið um stovnstættan av landshandli.

Um tað er politiskur vilji ella taktiskar orsøkir, sum nú hava fingið tjóðveldisflokkinn til at framleggja hetta uppskot, er í hesum sambandi uttan týðning. Málið er eitt aðalmál hjá javnaðarflokkinum og í øllum javnaðarpolitikki, og tað ber møguleikar í ser, sum fólka flokkur samfelagið tann retta vegin.

Fyrir ein, sum hoyrir til teir javnaðarmenn, sum hava roynt at gera vart við, at um vit gjørdur tað dárgerð, at lata okkum binda av komandi stórveldinum EC, vildu vit samstundis frásagt okkum mögu leikan nú og í allari framtíð til at fara javnaðarpolitikk í hesum landi. At so er, ber málið um stovnstættan av landshandli týðiligt prógv um. Á ongan hátt rimar slík stovnstættan við búskaparligu lógir EC's. Landshandilin, í tí líki

Eiga tygum myndir frá sluppum?

Komandi summer verða tað 100 ár síðani fyrsta sluppin kom til Føroya. Í sambandi við hetta er ætlanin at gera eina framsýning, sum við myndum og frágreidungum skal lýsa slupplívið. Ti heita vit á øll fólk, sum eiga myndir, ið eru tiknar umborð á slupp, av slupp, av føroyskum sluppmanningum í landi ella aðrar myndir í sambandi við slupplívið, um at lena okkum

møguleiki nú er fyrst at skapa hann í, er fyrsta stigidið at skerja møguleikarnar hjá privatkapitalinum at liva høgt uppá tann samfelagsskapta tórvin. Um slíkan politikk hevur EC greiðar reglur; slíkt má undir ongum umstøðum henda í nokrum limalandi. Ti má vera loyvt at meta so, at tá nú Javnaðarflokkurin ger sítt til, at hetta mál verður gjøgnumført, er hetta samstundis ein áðan av, at EC limaskapur á ongan hátt samrímur við ta samfelagsskipan, ið vit meta einastu rottu at vera.

P.S. Ein atkvoða kemur at resta í, um málið skal verða viðtikið. Hevði tað tí ikki verið vert at umhuga hjá onkrum fólka flokksmanni, um hann ikki í hesum føri átti at slaka út av sínum natúrligu fólka flokksprinsippum til frama fyrri eini upp um allan partipolitikk hevjaðari sök.

a. s.

tær, so vit kunnu gera tvítak av teimum og nýta tær, sum eru hóskaði til framsýningina.

Tá tygum senda okkum mynd tygara, gerið tað so væl at skriva á ein pappirslepa, sum tygum leggja saman við myndini, nær umleið myndin er tikin, hvørjum hon er av og møgulig nœvn á monnum o. o., sum er á myndini, um tað ber til. Senda tygum okk-

um fleiri myndir, setið tá eitt tal á hvørja mynd, tað talið skulu tygum eisini seta á tað pappirið, har tygum greiða frá myndini. Myndirnar verða aftursendar, so skjótt sum til ber.

Sendið myndirnar til:

TJÓÐLÍVSNEVDINA,
Fróðskaparsetur Føroya,
3800 Tórshavn

Danskur dómari inhabilur orsakað av limaskapi í Rotary klubba

Ein lærilgur í Odense reisti sakarmál móti lærumeistara sínum, ið hann skulsetti fyrst at hava misbrúkt seg í lærutíðini og spilt lærutíðina burtur til slíkt, sum ikki viðkemur lærugreinini. Rættagongdin endaði við at saksókti varð frikendur.

Nú hevur »Faglig ungdom» kravt sakina upp aftur tikna. Teir meina, at dómari er inhabilur orsakað av limaskapi í Rotary Klubbanum. Teir vísa á, at bæði dómari, verjin og stjórin fyrst saksókta virki eru limir í Odense Rotary Klubb. Dómari er skrivari hjá klubbanum, verjin er klubbformaður og stjórin fyrst saksókta virkinum er ein av teimum framstandandi limunum í klubbanum.

»Faglig ungdom» visir eisini á, at dómari hevur ikki hildið seg til læringalógina. Viðkomandi lærilgur hevur regluliga »gengið» fyra ferðir um dagin og gjørt vanlig smáorðin í býnum fyrst meistaran, sambært læringalógina kann lærilgur bert undantaksvis sendast slík orðindir. »Faglig ungdom» sigur seg eisini hava kunneika um, at í Rotary Klubbanum skulu limirnir hjálpa hvørjum øðrum.

Kenslumálaráðharrin Knud Heinesen hevur sagt seg skakaðan av dóminum.

LESID SOSIALIN!
HALDID SOSIALIN!
KEYPID SOSIALIN!
SOSIALURIN — altíð bestur!

Dánjal lá fram á stókk. Nú hevði hann ligið soleiðis fram á stókk í einar triggjar vikur og einki havt at fingið tíðina at gingið við uttan sínar egnu syndugu tankar.

Á, tann gikt eisini, hann altíð skuldi dragast við! Hann toygdi seg so frægt fram, at hann fekk fatur á einari tuflu, ið lá undir beinkinum, og tveitti hana yvir móti stovugáttini, so ketan, sum lá í króknum, hvakk upp og gløddi eins og í ørviti rundan um seg.

Nú lá hann her í koyggjuni sum sundursoraður og kundi einki gera, orkaði ikki so frægt sum á heidina eftir ein um torvleyp. Hvussu skuldi Marin, hóast hon var ill, tað mátti sigast, sum sannheit var, komast út fyrst at gera alt bæði inni og úti — endin varð tann, at hon legðist eisini, tað var ikki annað at vænta. Nú fór hon eftir einum torvleyp, og eingin frúa kom aftur. Var hon ikki farin inn onkustaðni á vegnum og stóð so og sleygaði tíðina burtur? Poturinn kókaði, sum var hann øður, og ikki kundi hann bjóða ser til at sleppa so mikið fram, at hann kundi taka hann útav. Hann suffaði tungliga, spýtti eitt langt maktarlest spýtt fram á gólvið og hetti seg niður á aftur hoveidynuna.

Óg nú ter ringu tíðir, ið stóðu fyrst durum, kriggi og alt ilt — hvat endi skuldi verða á fólki? — Óg ringast var hjá honum, ið ongan

góðan átti og einki kundi forveita ser sjálfur. Handlarnir fóru ikki leingi at flyggja út upp á borg, um nokur vara fekk til landið. Óg so var hon so dýr, at eingin hundur kundi keypa hana. Eitt skrambl vakti Dánjal upp úr hnsara syndarligu tonkum. Tað var ketan, ið nú full svømt ætlaði at kaga út, koppur stóð í veydeganum, og nú bólaði hann á gólvið og í sorl.

»Hatta skarnskriatúr!« rópandi Dánjal og skuldi rætta seg eftir onkrum at fáa í hondina og tveita eftir óargadýrinum. Men tverri var einki fyrst hon; tufluna hevði hann blakad so burtur, at henni rakk hann ikki. Ketan, orsøkin til slíkt sorl og harav nýggjar útreiðslu, læt ikki við seg koma. Hon skeitti dovisliga, mestum yvirberandi at hasum vreiða manninum í koyggjuni, sum leikaði í og brúkti munn, so tað var ógilt. Hon hevði iva leyst varhugan av, at hann einki kundi gera henni, bara brúka seg og leggja sum eitt neyðardýr undir dýnum. Háberisliga slongdi hon nakrar

ferðir við halanum, leyp so upp á »vatnbehaldarin» og legði seg aftur har við rógvi, ringað saman og hálvsvjandi.

Nú gekk hurðin; tað var Marin, ið kom við torvleypinum. Hon setti leypin av ser á kassan við eldin og turkaði sveittan av pannuni.

»Ein óluksaligan tíð, tú hevur verið burtur,« byrjaði Dánjal alt fyrst eitt, hon setti hoveid inn um gáttina, og áðrenn hon hevði fingið stundir at renna móðini. — »Nú hevur tú ringan sleygað við onkun á vegnum; poturinn hevur kókað so man nú einki vera eftir í honum, og hatta beistið ketan — eg má so taka tí — tú máttu bengla inn móti mínum vilja» — hann harkaði rákan upp frá bróstinum — »hygg, hoveidrið, hon gjørdi — leyp upp í veydegið og reiv einasta av heilskapadum niður — og í skelj. Ein skálin fór í gjár, og nógv er at fáa afturfyrst — jú, nú er nógv at drekka úr —»

»Hví leypst tú ikki upp, tú fggur har so kjaftbreiður? Eg havi sleygað! Eg havi verið

burtur! Hevði tú ikki havi sleygað meir, eitt, sum aldrin tigur heldur enn rytan í berginum! Tú hevur nakað meyllað um hasa kettuna; hví tekur tú ikki lívið av henni — tú bindur nokk ikki frið kortini. Liggur í songini góðar Harrans dagar og sleipar seg, tað man ikki vera tað, ið feilar teg, dovinskapur, púrt og bert leti, einki annað — hvort mannkyn er til arbeiðis.»

Hon fór skundisliga eftir brotnum og tveitti tey út í tún. So fór hon eftir pottinum og slongdi hann niður av eldinum, tók ein soðspón og fór at leggja uppúr.

Dánjal rykti hoveid inn um aftur stokkin, sum var hann brendur, og fór at geva seg við grátrodd um ta viðferð, hann fekk.

Tann munn, hatta konufólk, ið hevði — at hann, freagstur maður í bygdini, sum tilikin var bæði áhoyrandi og áhvoyrandi fyrst arbeiðssemi og dugnaskap, skuldi fáa tað skoðsmál frá konuni, at hann lá niðrurindur av leti.

— »Ó, Gud hann gávi, tú

fólki tað, eg føli. Ein kundi grátið og ynst seg í moldini at hoyra slíkt beisk orð. Eg, sum havi strevað og arbeitt, brotið sovn og sitið vátur og ilsligur úti á sjónum, slitið meg út, kortini ofta fyrst onnur.» Marin ónti honum ikki aftur. Hon legði Dánjal dögurðan upp á ein borðisk og setti hann framman fyrst hann á beinkin.

Men Dánjal var illur; hann gitti ikki at eta nakað frá henni; hon kundi koyra tað í seg sjálf; gjørdi hann einki, so skuldi hann einki eta heldur. Hann mundi ikki hava so margar livdagur; so slapp hon frá honum. Tann dreymur, hann hevði havt í nátt, mundi hava okkurt at bera. Teir deyðu vinirnir, ið vóru rundan um hann, mundu ikki vera orindaleysir.

»Tú gert, sum tú vilt, um tú etur ella ikki; tú verður ikki menskari av tí, at tú liggur niðrurindur og hungur teg,« uggaði Marin hann og setti seg einsamall til trogið. Friður var inni eina stund, klokkan sló, og ketan kom ser niður av komfyrinum og fór at mala rundan um húsmóðurina, mjarraði og gnagði seg upp at henni.

»Ó, títt neyðardýr,« helt Marin fyrst og molaði henni nakrar fiskabitar niður á gólvið, »tú manst ikki vera mettlig, stakkalin; eg havi nakað hoyrt fyrst teg, síðan tú komst.»

(Framhald)

Heimadoktarin